

468,000 Kr. udover det Ordinære, men ikke desto mindre siger man: Nei, det skal være 1,768,000 Kr., og hvis vi ikke ville det, saa . . . . . Det fik nu imidlertid endda at gaa med disse 100,000 Kr. fra eller til; men der er en Paastand, som ligger bagved, som ogsaa er nævnt i Flertallets Forslag, men som Folkethinget ikke kan gaa ind paa, og det er den, at det under Flaadelovens Behandling var forudsat, at vi herefter skulde have en Bevilling af 1,700,000 Kr. til Nyffibbygning. Denne Paastand er ikke rigtig. Dette have vi bevist i vor Betænkning, og jeg gad vide, om Nogen vil modsigde den Fremstilling, som vi der have givet. Men det vilde derfor efter min Opfattelse være aldeles urigtigt, om Folkethinget nu, nogle Maanedere efter at vi have vedtaget en saadan Flaadelov, og allerede det første Finantsaar derefter, vilde ved Finantsloven lade sig paatvinge den Opfattelse, at vi aarlig skulde bevilge 1,700,000 Kr. til Nyffibbygning, og at dette laa som en Forudsætning for § 2. Nei, Folkethinget har været fornuftigt nok til paa sædvanlig Maade og under sædvanlig Form at tage forbeholdt Forbehold. Ogsaa dette Punkt vilde det altsaa være finantsligt ubilligt at gaa ind paa, eftersom man jo aldrig har været saa rigelig imod nogen Marineminister som imod denne. Marineministeriet begyndte for 13 Aar siden med 3,600,000 Kr. i sit ordinære Budget. Det er nu kommet op til 5 Millioner Kr. i sit ordinære Budget. Lavinen voger, og endda vil man have politisk Krig, naar man ikke kan faae sine Duffer tilfredsstillende til Overflod. Saa have vi det Sidste, nemlig Dyrtidstillaget. Der har Flertallet vist sig imbedkommende, set fra Regjeringens Standpunkt, mod, hvad Folkethinget havde vedtaget; men for at forhindre, at den Betragtning, at man gaar Halvveien, skal slaas fast, skal jeg gjøre opmærksom paa, at Folkethinget er gaaet over Halvveien iforveien. Folkethingets Finantslov af 12te April havde nemlig Intet til Dyrtidstillæg, og Regjeringens Forslag gik til 4,400 Kr. Folkethinget har foreslaaet Tillæg til 2,500 Kr. eller over Halvdelen, det er nødvendigt at gjøre de Herrer opmærksomme derpaa. Nu lader det til, at de ikke bryde sig videre om den Indrømmelse — af hvad Grund kan jeg ikke begribe. Det er faktisk, at de Herrer's Politik har ført til, at Embeds- og Bestillingsmænd med under 2,500 Kr. ingen Ting have faaet. Det er altsaa slaaet fast, at Folkethinget efter Opløsning indsatte i Finantsloven over Halvdelen af den Magimalgrændse, som Regjeringen forlangte i sit Forslag. Med Hensyn til det Spørgsmaal, her foreligger, har jeg et Par saglige Indvendinger at gjøre. Jeg vil da lige de Herrer, at de ved at gaa over 2,500 Kr. og give fuldt Tillæg, efter deres Forslag 240 Kr., ville komme til at give Tillæg til flere Embedsmænd, som egentlig ikke, efter hvad

der er handet, siden vi ifjor foreslog 2,500 Kr., burde have det, ogsaa fra deres Standpunkt, naar Tælen er om Træng. Der er f. Ex. Kapitainer af første, laveste Lønningsklasse; der er aabenbart en større Del af dem, som ere forfremmede fra Premierlieutenant til Kapitainer før den Tid, de kunde vente det. Hærtillæget har maattet virke ei blot som Organisation, men paa Grund af Forandring i Forfremmelsesforholdene ogsaa i de første Aar som en Lønningsforbedringslov. Ser jeg hen til de Herrer's Forslag om 3,450 Kr., saa ville jo f. Ex. Kapitainer af næstnyngste Klasse nyde godt deraf. Naar vi nu vide, at der er ikke faa Kapitainer, der rykkede op fra laveste til mellemste Lønningsklasse paa Grund af Hærtillæget, længe før de ellers vilde være komne derop, og have faaet 600 Kr. højere Løn, længe før de kunde vente det, saa forekommer det mig, selv fra de Herrer's Standpunkt, at der ingen Grund er til at sige 240 Kr. dertil — det er blot en Hensigt til de Herrer selv. Det forekommer mig, at fra de Herrer's Standpunkt burde de have taget Anmærkingen med, som stod i Finantsloven for 1879—80, at, hvem der saaledes var rykket op ved Forfremmelse, kom enten helt eller delvis ikke i Betragtning ved Dyrtidstillæg; men det vedkommer mig nu mindre her, thi jeg kunde ikke gaa ind paa deres Forslag alligevel, selv om de havde haat denne Forbedring. Jeg skal iøvrigt i Forbindelse hermed gjøre opmærksom paa, at naar de Herrer foreslaa 25 pCt. Forhøjelse af vore Procenter, ville de med de 3,450 Kr., som de ville gaa til, komme til at give betydelig Mere, end vi med vore Procenter og højeste Magimalgrændse 192 Kr. vilde komme til, selv om vi gik op til 4,400 Kr. Dette er Forholdet med Hensyn til deres Indrømmelser, finantsielt set, og det forekommer mig at være reelle Vanskeligheder ogsaa fra deres eget Standpunkt, — thi derved bindes de anderledes med Hensyn til Lønningsrevisionen for de paa-gjældende Klasser, end de forud vare. Her er overhovedet den Indvending at gjøre, at vi maa ikke vedtage et Dyrtidstillæg enten midlertidig eller for længere Tid, som kan blive Folkethinget, Rigsdagen og Regjeringen til Besvær ved Revision af Lønningslovene, og det vil de Herrer's Forslag saavel i den gamle som i den nye Skikkelse i væsentlig Grad blive. Hertil kommer et andet Moment, nemlig dette: Er det rigtigt, er det forsvaerligt fra Folkethingets Side — jeg spørger ogsaa Spøire — at en Regjering gennem en Opløsning paa en Finantslov skal kunne naae et Resultat, som Regjeringen ikke paa sædvanlig, ordinær parlamentarisk Maade har kunnet naae gennem Forhandling ved særlig Lov her? Dette er for mig det Afgjørende. Den høitærede Regjering forspøgte ifjor ved særlig Lov at komme op over 2,500 Kr., og jeg tillod mig dengang som Ordfører for dem, der ønskede et